

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně:

Gbagbos system a.s

sídlem Dlouhá třída 1161/97, Podlesí, 736 01 Havířov

zastoupená advokátem Mgr. Martinem Brudným

sídlem Poděbradova 1243/7, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj

sídlem Na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: **KONREO, v.o.s**

sídlem Jana Nečase 1343/29, 616 00 Brno

jako insolvenční správce dlužníka FAU s. r. o.

zastoupená advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem

sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

Shodu s prvopisem potvrzuje

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou dne 4. 6. 2018 Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) domáhala, aby krajský soud určil, že postupy žalovaného správce daně, spočívající v: i) přistoupení k projednání zprávy o daňové kontrole, aniž by správce daně poskytl žalobkyni přiměřenou lhůtu pro vyjádření k výsledku kontrolního zjištění a případnému navržení jeho doplnění a ii) doručení zprávy o daňové kontrole žalobkyni náhradním způsobem do datové schránky bez splnění zákonných podmínek, jsou nezákonným zásahem.
2. V žalobě tvrdila, že žalovaný u ní prováděl daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období říjen 2013. Dne 19. 2. 2018 žalovaný doručil žalobkyni úřední záznam ve věci výsledku kontrolního zjištění, který měl 70 stran textu a vyzval ji, aby se ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení výzvy k výsledku kontrolního zjištění vyjádřila. Žalobkyně podáním ze dne 19. 2. 2018 požádala žalovaného správce daně, aby jí lhůtu k vyjádření prodloužil, a to s ohledem na rozsah a složitost výsledku kontrolního zjištění. Žalovaný lhůtu žalobkyni prodloužil o 10 dnů přípisem, který byl žalobkyni doručen dne 26. 2. 2018 a dne 23. 3. 2018 žalobkyni předvolal na 5. 4. 2018 v 9.00 hodin za účelem projednání zprávy o daňové kontrole za předmětné zdaňovací období. Žalobkyně žádostí ze dne 29. 3. 2018 požádala žalovaného o zaslání konceptu zprávy o daňové kontrole a stanovení nového termínu k jejímu projednání, a to nejdříve v týdnu od 30. 4. 2018 do 4. 5. 2018, protože se její zástupce v době od 8. 4. 2018 do 21. 4. 2018 bude nacházet na plánovaném zdravotním pobytu mimo Českou republiku a nemůže se tak navrhovaného termínu projednání zprávy o daňové kontrole zúčastnit. Žalovaný termín jednání o daňové zprávě odročil na 24. 4. 2018. Zástupce žalobkyně dne 23. 4. 2018 (první pracovní den po návratu ze zahraničního zdravotního pobytu), zaslal žalovanému žádost o stanovení náhradního termínu k projednání zprávy o daňové kontrole, a to v týdnu od 30. 4. 2018, což odůvodnil jednak svým zahraničním zdravotním pobytem v době od 8. 4. 2018 do 21. 4. 2018, tak obsáhlostí a složitostí konceptu zprávy o daňové kontrole. Žalovaný správce daně žádost žalobkyně neakceptoval, což odůvodnil tím, že projednání zprávy o daňové kontrole není vázáno na účast konkrétní fyzické osoby, navíc zástupce daňového subjektu má možnost využít substitučního zmocnění. Dále žalovaný informoval žalobkyni o tom, že její nedostavení se k projednání zprávy v obou termínech považuje za bezdůvodné a ukončuje daňovou kontrolu podle § 88 odst. 5 zákona číslo 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) náhradním způsobem, tzn. zasláním Shodu s prvopisem potvrzuje

zprávy o daňové kontrole do datové schránky jejího zástupce. Dne 27. 4. 2018 pak žalovaný vydal dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období říjen 2013. Nezákonný zásah v postupu žalovaného spatřuje žalobkyně především v tom, že žalovaný přistoupil k projednání zprávy o daňové kontrole, přestože žalobkyni nebyla poskytnuta přiměřená lhůta, aby se vyjádřila k výsledku kontrolního zjištění, k navržení důkazů a k vyvrácení skutečností v něm uváděných před projednáním zprávy o daňové kontrole a dále v tom, že žalovaný přistoupil k doručení zprávy o daňové kontrole tzv. náhradním způsobem, tj. bez jejího projednání, aniž by pro tento postup byly splněny zákonné důvody.

3. Žalovaný navrhl odmítnutí žaloby, protože ukončení daňové kontroly z povahy věci nemůže být nezákonným zásahem. K věci samé uvedl, že žalobkyni vyzval k prokázání skutečností již 16. 3. 2017, sdělil jí veškeré skutečnosti, které zjistil v průběhu daňové kontroly a identifikoval plnění, která jsou podle jeho názoru zasažena daňovým podvodem. Přestože ve výzvě byla žalobkyni poskytnuta lhůta 15 dnů, žalobkyně v plném rozsahu odpověděla až po 3 měsících. Ještě před zasláním výsledku kontrolního zjištění bylo žalobkyni umožněno nahlédnout do kontrolní části spisu (3. 1. 2018) a byly jí předány požadované kopie. Žalobkyně tak byla podle žalovaného správce daně již od března 2017 jasným, srozumitelným a konkrétním způsobem informována o její účasti v daňovém řetězci zasaženém podvodem na DPH. Ve výsledku kontrolního zjištění bylo nově uvedeno vyhodnocení důkazních prostředků a tvrzení žalobkyně uvedených v odpovědi na výzvu. Výsledky kontrolního zjištění tak nemohly být pro žalobkyni překvapivé a jejich rozsáhlost není podle žalovaného důvodem pro stanovení delší lhůty. K okolnostem ukončení zprávy o daňové kontrole žalovaný uvedl, že pokud nedošlo na základě vyjádření daňového subjektu podle § 88 odst. 3 daňového řádu ke změně ve výsledku kontrolního zjištění, jakož i není-li takové vyjádření vůbec učiněno, jak se stalo v posuzované věci, nelze již při projednání zprávy o daňové kontrole navrhopat její další doplnění a projednání zprávy se tak omezuje na její podpis, kterým daňový subjekt bere na vědomí její definitivní podobu, aniž by podpisem vyjadřoval souhlas s jejím obsahem. Projednání zprávy o daňové kontrole není úkonem, při kterém by byla nutná účast daňového subjektu. Za situace, kdy se žalobkyně k projednání zprávy o daňové kontrole nedostavila, přistoupil žalovaný k ukončení daňové kontroly náhradním způsobem podle § 88 odst. 5 daňového řádu.
4. Průběh daňového řízení nebyl mezi účastníky sporný a pro účely tohoto řízení jej lze ve stručnosti rekapitulovat tak, že žalovaný prováděl u žalobkyně daňovou kontrolu DPH za zdaňovací období říjen 2013. V průběhu této daňové kontroly vydal žalovaný dne 13. 2. 2018 výzvu, ve které s odkazem na § 88 odst. 3 daňového řádu vyzval žalobkyni prostřednictvím její zmocněnkyně, aby se ve lhůtě 10 dnů ode dne jejího doručení vyjádřila k výsledku kontrolního zjištění a navrhla jeho doplnění. Výzva byla doručena zmocněnkyni žalobkyně dne 19. 2. 2018 a obsahovala poučení, že pokud nedojde na základě vyjádření učiněného ve lhůtě stanovené touto výzvou ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhopat jeho další doplnění. Žalobkyně v podání ze dne 19. 2. 2018 požádala o prodloužení lhůty k vyjádření, a to o 30 dnů. Žalovaný správce daně rozhodnutím ze dne 21. 2. 2018 prodloužil lhůtu stanovenou rozhodnutím ze dne 13. 2. 2018 o 10 dnů. Z tvrzení žalobkyně ani obsahu spisu nevyplývá, že by se žalobkyně kdykoliv do 24. 4. 2018 k výsledku kontrolního zjištění vyjádřila. Žalovaný následně dne 22. 3. 2018 předvolal

Shodu s prvopisem potvrzuje

žalobkyni k projednání zprávy o daňové kontrole na den 5. 4. 2018. Žalobkyně obratem požádala o odročení termínu projednání zprávy o daňové kontrole nejdříve na dobu od 30. 4. 2018 do 4. 5. 2018 a současně požádala o zaslání konceptu zprávy o daňové kontrole, aby se mohla s jejím obsahem seznámit ještě před jejím projednáním. Žádost o odročení termínu projednání zprávy o daňové kontrole odůvodnila žalobkyně zdravotním pobytem její zmocněnkyně mimo území České republiky v době od 8. 4. 2018 do 21. 4. 2018. Žalovaný správce daně změnil termín projednání zprávy na 24. 4. 2018, o čemž vyrozuměl žalobkyni dne 8. 4. 2018. Žalobkyně dne 21. 4. 2018 požádala žalovaného správce daně písemně o stanovení náhradního termínu, a to kdykoliv v týdnu od 30. 4. 2018, jak původně navrhovala. Žádost odůvodnila zahraničním zdravotním pobytem její zmocněnkyně a obsáhlostí a složitostí konceptu zprávy o daňové kontrole, který byl žalobkyni doručen dne 8. 4. 2018, což bylo již po nástupu zmocněnkyně žalobkyně na plánovaný zahraniční zdravotní pobyt a s ohledem na složitost a obsáhlost zprávy o daňové kontrole neměla zmocněnkyně žalobkyně reálně žádný čas na přípravu projednání zprávy o daňové kontrole. Žalovaný správce daně žádost žalobkyně neakceptoval, což oznámil žalobkyni přípisem ze dne 24. 4. 2018, ve kterém ji informoval o tom, že považuje nedostavení se k projednání zprávy v obou termínech za bezdůvodné a ukončuje daňovou kontrolu podle § 88 odst. 5 daňového řádu náhradním způsobem, tj. zasláním zprávy o daňové kontrole do datové schránky. Přílohu přípisu správce daně ze dne 24. 4. 2018 tvořila zpráva o daňové kontrole. V návaznosti na ukončení daňové kontroly vydal správce daně dne 27. 4. 2018 platební výměr.

5. Podle § 82 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
6. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba je nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
7. Krajský soud se nejprve zabýval přípustností zásahové žaloby proti jednotlivým dílčím úkonům v průběhu daňové kontroly, a to zejména s ohledem na skutečnost, že daňová kontrola již byla skončena a dokonce již byl vydán dodatečný platební výměr. Zásahová žaloba byla již od účinnosti soudního řádu správního vnímána jako prostředek obrany proti postupům orgánů veřejné správy, proti kterým nelze úspěšně brojit jinými typy správních žalob, zejména žalobou proti rozhodnutí správního orgánu nebo proti nečinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004-42, dostupný, stejně jako další rozhodnutí uvedená v tomto rozsudku na webových stránkách Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz). Uvedené by tak nasvědčovalo postupu, podle kterého pokud již bylo ve věci vydáno rozhodnutí (dodatečný platební výměr), lze se proti jednotlivým postupům správce daně v průběhu daňové kontroly bránit toliko oprávněnými prostředky podanými přímo proti dodatečnému platebnímu výměru, včetně žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Aktuálně se však k odlišení obou typů žalob a řízení ve správním soudnictví vyjádřil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, čj. 1 Afs 183/2014-55, ve kterém mimo

Shodu s prvopisem potvrzuje

jiné uvedl (bod 48), že: „V řízení o zásahové žalobě je jeho předmětem daňová kontrola takřkajíc per se, tedy sama o sobě, jako taková. Soud posuzuje, zda byla prováděna způsobem, který do právní sféry žalobce zasáhl toliko v souladu se zákonem. Pokud ne, jeho výrok směřuje opět proti kontrole samotné – zakáže její další provádění, přikáže ji neprodleně ukončit, docházeli v ní k průtahům, nařídí nápravu nepřípustného excesu, k němuž v rámci kontroly došlo, anebo – skončila-li již kontrola, deklaruje její nezákonnost jako celku či nezákonnost nějakého konkrétního úkonu správce daně v rámci kontroly, zatímco „V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je daňová kontrola, v rámci níž byla učiněna zjištění, jež se stala podkladem doměření daně, posuzována již nikoli sama o sobě, nýbrž jen a pouze z toho hlediska, zda jsou zjištění z ní plynoucí zákonným podkladem pro doměření daně a nakolik je lze považovat za vypovídající, dostatečná a spolehlivá. Správní soud v první řadě hodnotí, zda zjištění byla kontrolou učiněna za situace, že vůbec být pořízena mohla (například zjištění pořízená kontrolou po uplynutí lhůty pro stanovení daně či kontrolou nezákonně opakovanou nemohou být vůbec podkladem pro stanovení daně). Dále u obecně přípustných zjištění hodnotí, nakolik z nich plyne, co z nich správce daně usoudil. V některých případech může samotné hodnocení daňové kontroly a jejího průběhu být důležité pro posouzení, zda bylo vůbec možno daň doměřit (typicky při zkoumání, byla-li daňová kontrola zahájena a prováděna tak, že její konání mělo účinek předpokládaný v § 148 odst. 3 daňového řádu).“ Na podkladě porovnání účelů obou typů žalob ve správním soudnictví pak Nejvyšší správní soud v bodě 50 usnesení uzavřel, že „Z odlišnosti typových předmětů řízení u zásahové žaloby a u žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, týkají-li se obě řízení v určitém ohledu daňové kontroly, je patrné, že oba prostředky soudní ochrany jsou žalobci k dispozici vedle sebe (v praxi však z časového hlediska bude obvykle zásahová žaloba předcházet žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s.), neboť každý z nich slouží poněkud jinému účelu a zabývá se daňovou kontrolou z odlišných úhlů pohledu. Již jen z tohoto důvodu nelze ve vztahu mezi takovými řízeními uvažovat o překážce litispendence či věci rozhodnuté. Nelze proto dovozovat, že podmínkou přípustnosti výtek v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. vůči doměření daně opírajících se o tvrzenou nezákonnost daňové kontroly jako takové či nějakého jejího konkrétního úkonu, byla-li zjištění opatřena kontrolou podkladem pro doměření daně, je předchozí uplatnění těchto výtek v žalobě podle § 82 s. ř. s. směřující vůči této kontrole. Z ustanovení o podmínkách přípustnosti obou žalob nic takového neplyne. Neplyne to ani ze vzájemného poměru těchto žalob v systému správního soudnictví – oba typy žalob stojí vedle sebe relativně autonomně, v obou případech je předmětem žaloby autoritativní jednání orgánu veřejné správy, navzájem se však liší formou.“

8. Po přenesení závěrů popsaných v předchozím odstavci do poměrů projednávané věci dospěl krajský soud k závěru, že přes vydání dodatečného platebního výměru je přípustné, aby se žalobkyně domáhala vyslovení, že některé dílčí postupy správce daně v průběhu daňové kontroly byly nezákonnými zásahy a není tedy namístě žalobu odmítat.
9. Proto krajský soud přistoupil k věcnému projednání žaloby a nařídil ve věci ústní jednání na 5. 9. 2018, ke kterému se dostavil zástupce zmocněný insolvenčním správcem společnosti FAU s. r. o. a oznámil, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. a svůj postup odůvodnil jednak tím, že společnost FAU s. r. o. má vysokou pohledávku vůči žalobkyni (což doložil přihláškou pohledávek do insolvenčního řízení žalobkyně), přičemž výsledky daňového řízení mohou ovlivnit výši pohledávky správce daně vůči žalobkyni a tím v konečném důsledku i míru uspokojení osoby zúčastněné a dále tím, že v rámci daňové kontroly jsou napadány odpočty DPH ze zdanitelných plnění, která žalobkyně získala právě od společnosti FAU s. r. o. K osobě

Shodu s prvopisem potvrzuje

zúčastněné na řízení považuje krajský soud za nutné dodat, že její zástupce předložil u jednání plnou moc, kterou jej k zastupování zmocňuje zmocnitel „FAU s. r. o.“, „*zastoupený insolvenčním správcem ...*“ Plná moc je datována 29. 8. 2017, kdy již byla společnost FAU s. r. o. v konkursu (konkurs na FAU s. r. o. byl podle insolvenčního rejstříku prohlášen již 14. 12. 2016) a za zmocnitele ji podepsal ohlášený společník insolvenční správkyň. Z takto formulované plné moci není zcela zřejmé, zda je zmocnitelem dlužník (úpadce) nebo insolvenční správkyň. Krajský soud nakonec výkladem dovodil, že plnou moc udělila přímo insolvenční správkyň, a to ze dvou důvodů. Prvním je skutečnost, že plnou moc podepsal právě ohlášený společník insolvenční správkyň, která po prohlášení konkursu nejedná z titulu zástupce dlužníka, ale jako samostatný subjekt spravující majetkovou podstatu a druhým je, že osoba zúčastněná na řízení svou účast opírá primárně o majetková práva vůči žalobkyni, k jejichž uplatňování je po prohlášení konkursu podle § 246 odst. 1 a 3 a § 249 odst. 1 zákona číslo 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“) legitimován insolvenční správce. Je pravdou, že dlužníková osobnost ani prohlášením konkursu nezaniká (§ 245 odst. 3 insolvenčního zákona) a dlužník nadále může ve věcech, které se – stručně řečeno – nedotýkají jeho majetkové podstaty, uplatňovat svá práva, v těchto případech však za něj nadále jedná statutární orgán a další osoby oprávněné k tomu podle zákona a nikoliv insolvenční správce. K věci se osoba zúčastněná na řízení vyjádřila shodně jako žalobkyně a vyslovila zejména nesouhlas s bagatelizací projednání zprávy o daňové kontrole.

10. Krajský soud následně přistoupil k projednání obou žalobních návrhů a dospěl k závěru, že ani jeden z nich není důvodný. Podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů lze žalobě proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. s. ř. s. vyhovět tehdy, pokud je žalobkyně přímo (1. podmínka) zkrácena na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti ní nebo v jeho důsledku bylo proti ní přímo zasaženo (5. podmínka) (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65, č. 603/2005 Sb. NSS nebo ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 127/2014 – 32).
11. V posuzované věci jsou zásahovou žalobou napadeny úkony správce daně při zakončení daňové kontroly. Postup správce daně při zakončení daňové kontroly je upraven v § 88 daňového řádu. Z něj se podává, že ještě před projednáním konečné zprávy o daňové kontrole, správce daně seznámí daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a předloží mu jej k vyjádření. Toto vyjádření má pro daňovou kontrolu zásadní význam, neboť pokud toto vyjádření nepovede ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhopat jeho další doplnění (§ 88 odst. 3 věta druhá daňového řádu). Samotné projednání zprávy o daňové kontrole pak přichází na řadu až ve fázi, ve které daňový subjekt nemá právo dále zpochybňovat výsledek kontrolního zjištění. Uvedený závěr ohledně právního významu projednání zprávy o daňové kontrole pro daňový subjekt vyplývá z jednoznačné právní úpravy a je navíc opakovaně potvrzován v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 22. 8. 2017 č. j. 7 Afs 68/2017 – 36 nebo ze dne 17. 8. 2015, č. j. 5 Afs 68/2016 – 25). Pro účely projednávané věci z toho bez dalšího vyplývá nedůvodnost dílčího návrhu žalobkyně, aby bylo za nezákonný zásah prohlášeno doručení zprávy o daňové kontrole žalobkyni náhradním způsobem do datové schránky bez splnění zákonných podmínek. V případě projednání a doručení zprávy o

Shodu s prvopisem potvrzuje

daňové kontrole totiž není splněna podmínka přímého zkrácení na právech žalobkyně, neboť se podle aktuální právní úpravy již jedná o pouhé formální zakončení daňové kontroly. Bez ohledu na to, zda byly splněny podmínky pro ukončení daňové kontroly postupem podle § 88 odst. 5 daňového řádu, se v daném případě o nezákonný zásah nejedná.

12. Pokud jde o možnost vyjádřit se k výsledku kontrolního zjištění, tak jak již krajský soud konstatoval výše, možnost daňového subjektu doplňovat před projednáním zprávy o daňové kontrole tvrzení a důkazní návrhy je koncentrována a vázána na seznámení s výsledky kontrolního zjištění. Byť se tato koncentrace vztahuje toliko k samotnému projednání zprávy o daňové kontrole, je nepochybně pro průběh daňové kontroly významná, a pokud by vskutku správce daně omezil daňový subjekt v možnostech vyjádřit se k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění, o nezákonný zásah by se v obecné rovině jednat mohlo. V této posuzované věci se však o takový případ nejedná. Mezi okamžikem, kdy žalobkyně obdržela výsledky kontrolního zjištění (19. 2. 2018) a datem, na který byla předvolána k odročenému projednání zprávy o daňové kontrole (24. 4. 2018), uplynuly více než 2 měsíce, aniž by se žalobkyně k výsledku kontrolního zjištění vyjádřila. Sama přitom v žádosti ze dne 19. 2. 2018 požádala o lhůtu 30 dnů, která uplynula počátkem dubna 2018, tedy stále v dostatečném časovém předstihu před odročeným termínem projednání zprávy o daňové kontrole. Namítá-li tedy žalobkyně porušení § 88 odst. 3 věty druhé daňového řádu, jde vlastně jen o námitku hypotetického porušení práva, protože ve skutečnosti žalobkyně před projednáváním zprávy o daňové kontrole žádné návrhy na doplnění kontrolních zjištění nevznesla. Žalovaný správce daně, byť poučil žalobkyni o tom, že přihlížet lze pouze k doplněním a návrhům vzneseným v poskytnuté lhůtě (celkem 20 dnů od doručení výsledku kontrolního zjištění žalobkyni), ve skutečnosti toto ustanovení neaplikoval, neboť žalobkyně návrhy na další doplnění kontrolního zjištění nevznesla. Něco jiného by bylo, pokud by se žalobkyně vyjádřila k výsledku kontrolního zjištění před termínem projednání zprávy o daňové kontrole, ale po poskytnuté lhůtě a správce daně by k jejímu vyjádření nepřihlížel. Pak by bylo možné uvažovat, zda nepřihlížení k doplněným tvrzením a návrhům není nepřiměřeným zásahem a v této souvislosti posuzovat délku poskytnuté lhůty. K tomu ale nedošlo, proto krajskému soudu nezbyvá než konstatovat, že dobu více než 2 měsíců mezi doručením výsledku kontrolního zjištění žalobkyni a termínu projednání zprávy o daňové kontrole považuje v tomto případě za dostačující, aby se žalobkyně mohla k výsledku kontrolního zjištění ve smyslu § 88 odst. 2 a 3 daňového řádu vyjádřit, navíc odpovídá také lhůtě, o kterou sama žalobkyně (byť neúspěšně) požádala, proto se o nezákonný zásah ze strany žalovaného správce daně nejedná.
13. Krajský soud žalobu žalobkyně z výše uvedených důvodů podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky (žalobkyní a žalovaným) rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto nemá na náhradu nákladů řízení právo a procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly. Proto krajský soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Shodu s prvopisem potvrzuje

15. Krajský soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení ani osobě zúčastněné na řízení, protože nebyly dány žádné okolnosti ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s., při jejichž splnění lze osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení přiznat

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 5. září 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu